

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/52/2022
Identifikačné číslo spisu:	1116200283
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1116200283.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ M. U., bývajúcej v R., U. 5, R., 2/ J. J., bývajúcej v R., U. 5, 3/ J. U., bývajúceho v R., U. 5, zastúpených JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom, Nám. Osloboditeľov 10, Michalovce, proti žalovanej Komunálnej poisťovni a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpenej JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8/A, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/3/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2021 sp. zn. 6Co/223/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. marca 2019 č. k. 15C/3/2016-195 v spojení s opravným uznesením zo 14. mája 2019 č. k. 15C/3/2016-206 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ nemajetkovú ujmu 14.000,- eur a žalobkyni 2/ 5.000,- eur, žalobcovi 3/ 7.000,- eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvá veta výroku) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (druhá veta výroku). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že z prisúdenej sumy priznal žalobcom 1/, 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovanú zaviazal zaplatiť Slovenskej republike prostredníctvom Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok za žalobu vo výške 846,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že dňa 3.9.2015 bola následkom dopravnej nehody usmrtená Z. U., (nar. X.X.XXXX). Nehodu spôsobila vodička G. H., ktorá rovnako následkom dopravnej nehody zomrela. Neb. Z. U. sedela v uvedenom vozidle vpredu vedľa vodičky. Z odôvodnenia uznesenia vyšetrovateľa OKP OR PZ Prešov, ČVS:ORP-XXX/DI-PO-XXXX (č. l. 11-14) vyplynulo, že vodička G. H. vozidlom zn. Škoda Felicia, EČV: KE-XXX JU porušila ustanovenie § 16 ods. 1, 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, keď prekročila maximálne povolenú rýchlosť jazdy, ako aj primeranú rýchlosť, čím zavinila dopravnú nehodu a inej osobe spôsobila smrť. Dňa 18.11.2015 bolo

uznesením vyšetrovateľa OKP OR PZ Prešov, ČVS: ORP-XXX/DI-PO-XXXX zastavené trestné stíhanie za prečin usmrtenia z dôvodu, že pri dopravnej nehode zomrel aj škodca, vodička G. H. (nar. XX.X.XXXX).

1.2. Súd prvej inštancie uzavrel, že nebohá Z. U. nenesie za škodovú udalosť, pri ktorej došla o život, žiadnu zodpovednosť. Nesporné bolo aj to, že poisťovateľom povinného zmluvného poistenia motorového vozidla Škoda Felícia, EČV: KE-XXX JU bola žalovaná, a to na základe poistnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že M. U. je matkou nebohej Z. U., s nebohcou dcérou žili v spoločnej domácnosti, veľmi jej chýba, mali spoločné plány a od jej smrti sa lieči na psychiatrickej ambulancii; žalobkyňa 2/ je starou mamou nebohej Z. U., s nebohcou tvorila spoločnú domácnosť, vnučka jej veľmi chýba, a tiež, že žalobca 3/ bol bratom nebohej Z. a rovnako s ňou žil v spoločnej domácnosti.

1.3. Súd prvej inštancie za daného skutkového stavu, právne odkazujúc na § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 15, § 16, § 823 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 2 písm. a/ a § 15 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, záverov rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci sp. zn. C-22 - Haasová proti Rastislavovi Petrikovi a Blanke Holingovej zo dňa 24. októbra 2013, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2018 pod č. 61 (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/1/2016), skonštatoval, že žaloba je čo do právneho základu dôvodná. Uzavrel, že do rozsahu krytia povinného zmluvného poistenia, ako to vymedzuje § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., je možné výkladom textu zákona zahrnúť aj nemajetkovú ujmu, akceptujúc tak znenie a účel dopravnej smernice. Nakoľko právo Slovenskej republiky (§ 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka) umožňuje žalobcovi požadovať náhradu nemajetkovej ujmy, všeobecné súdy sú povinné zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vykladať eurokonformne, t. j. spôsobom, z ktorého vyplýva, že predmetom krytia povinného zmluvného poistenia je aj nemajetková ujma.

1.4. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že žalobcovia si voči žalovanej uplatnili priamy nárok, ako špecifické právo poškodených na výplatu plnenia z poisteného v rozsahu ako tento zodpovedá za škodu. V prejednávanej veci bolo nesporné, že poistený zodpovedá za škodu v plnom rozsahu, v čase nehody bolo motorové vozidlo prevádzkou, ktorého došlo ku škode, poistené u žalovanej a vzniklo mu právo, aby žalovaná za neho poskytla poistné plnenie. Dodal, že v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obetí dopravnej nehody je poisťovňa pasívne legitimovaná, a to aj v prípade, ak škodca (poistený) následkom dopravnej nehody zomrie. Podstatné je, že v čase nehody bolo vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda, povinne zmluvne poistené, pričom v prejednávanej veci nebolo sporné, že to bolo u žalovanej. Súd prvej inštancie nemal žiadne pochybnosti o tom, že nečakanou tragickou smrťou Z. U. (v čase nehody vo veku 16 rokov), došlo k závažnému zásahu do práva žalobcov na ochranu osobnosti spočívajúceho v obmedzení ich súkromného a rodinného života, pričom žiadna z foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka by nebola dostatočná. Smrť Z. U. bola zásahom do osobnostnej súkromnej sféry žalobcov, ktorý založil ich nárok na priznanie práva na nemajetkovú ujmu v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Náhrada nemajetkovej ujmy poskytnutá žalobcom má čiastočne prispieť k zmierneniu negatívnych následkov smrti ich blízkej príbuznej, na druhej strane však nemôže toto odškodnenie predstavovať reparáciu vzniknutého stavu. Pokiaľ išlo o samotnú výšku škody, súd prvej inštancie uviedol, že žalobnú požiadavku žalobkyne 1/ na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 300.000,- eur, žalobkyne 2/ vo výške 30.000,- eur a žalobcu 3/ vo výške 50.000,- eur považoval za neprimeranú. Ozrejmilo, že Občiansky zákonník výšku zadosťučinenia konkrétne nevymedzuje, upravuje len to, že má byť primerané, zohľadňujúce závažnosť ujmy a okolnosti za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo. Rovnako judikatúra súdov nie je v danej oblasti úplne ustálená a priznané náhrady závisia od okolností konkrétnych prípadov. Určenie výšky peňažnej náhrady v prípade splnenia podmienok § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom podľa súdu prvej inštancie zmyslom zadosťučinenia nemá byť zábezpeka, zdroj obživy ani náhrada príjmu osôb, ktorým tento nárok prislúcha, ale zmiernenie vzniknutej ujmy. Priznaná suma má mať teda reálny potenciál takúto ujmu primerane zmierniť a tak pomôcť pozostalým prekonať bolestnú udalosť (viď ods. 29 napadnutého rozsudku). Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z uvedených kritérií, keď pri určení peňažnej náhrady prihliadol u každého zo žalobcov predovšetkým na následok vzniknutý v dôsledku smrti dcéry, vnučky a

sestry pri dopravnej nehode a dôsledky, ktoré táto tragická nehoda u nich vyvolala (viď ods. 29 posledná veta, ods. 30 napadnutého rozsudku) a zohľadniac uvedené priznal žalobkyni 1/ (matke zomrelej) finančnú náhradu vo výške 14.000,- eur, žalobkyni 2/ (starej matke) sumu 5.000,- eur a žalobcovi 3/ (bratovi zomrelej) sumu 7.000,- eur.

1.5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcom 1/ až 3/, ktorí mali plný úspech vo veci priznal náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Ozrejmil, že pokiaľ ide o uplatnený nárok, jeho výška bola na voľnej úvahe súdu, z čoho vyplýva úspech žalobcov v rozsahu 100% z priznanej sumy. O poplatkovej povinnosti žalovanej rozhodol súd prvej inštancie podľa § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. i/, § 7 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. a Položky 7b písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

2. Na odvolanie sporových strán Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. septembra 2021 sp. zn. 6Co/223/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. V odôvodnení konštatoval, že byť viazaný rozsahom a dôvodmi oboch odvolaní (§ 379 a § 380 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolacia argumentácia ani jednej zo sporových strán nie je dôvodná. Odvolací súd sa stotožnil s nosnými dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

2.2. Odvolací súd pri žalovanou namietanej otázke jej pasívnej vecnej legitímácie v spore o ochranu osobnosti odkazuje na ustálenú judikaturu Súdneho dvora, podľa ktorej musia vnútroštátne súdy svoje právo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje (viď. rozsudok SD z 25. apríla 2013, C-81/12, ods. 71). Súdny dvor EÚ v rozsudku z 24.10.2013, vec C-22/12 (prípád Haasová) uviedol, že článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24.4.1972, článok 1 ods. 1 a 2 smernice Rady 84/5EHS z 30.12.1983 a Rady 2005/14/ES z 11.5.2005 a článok 1 prvý odsek smernice č. 90/232/EHS zo 14.5.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o potrebe eurokonformného výkladu § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 6MCdo/1/2016. Originalitu práva pozostalých domáhať sa na súde ochrany pred neoprávneným zásahom do ich osobnosti potvrdzuje aj rozhodnutie sp. zn. 2Cdo/93/2008, podľa ktorého „Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplňovať jeho citové potreby, t. j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s blízkou osobou“. V tomto kontexte odvolací súd súhlasí aj so záverom súdu prvej inštancie, že toto špecifické právo poškodených nezaniká ani v prípade smrti prevádzkovateľa poisteného motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. Prezentovaný právny názor žalovanej je totiž výlučne účelový, v zjavnom rozpore so zásadami vyplývajúcimi z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobnú prevádzkou motorového vozidla (odškodnenie poškodeného, resp. odškodnenie pozostalých poškodeného v rozsahu ich nemajetkovej ujmy) a v tomto smere už ustálenou súdnou praxou.

2.3. Odvolací súd má za to, že nečakaným a šokujúcim úmrtím blízkej príbuznej žalobcov (dcéry, vnučky a sestry) došlo k zásahu do ich osobnostných práv (práva na súkromie a rodinný život), keďže následok tohto zásahu je nereparovateľný. Zavinená smrť blízkej osoby môže vzhľadom k vzájomným úzkym sociálnym, morálnym a citovým väzbám predstavovať natoľko závažnú nemateriálnu ujmu, že

môže byť kvalifikovaná ako ujma znižujúca jeho dôstojnosť, či vážnosť v spoločnosti (viď nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/04). Výška peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je na voľnej úvahe súdu, pretože slovenské vnútroštátne právo nestanovuje ani len rámcové čiastky pre jej odškodnenie. Pri rozhodovaní o jej výške preto musí súd prihliadnuť na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, teda k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadostučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu a tiež na požiadavku nezneužívania tohto právneho prostriedku na nepripustné obohacovanie. Určujúcimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadostučinenia je 1/ atribút primeranosti, 2/ proportionalita (výška peňažnej satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohacovania a pôsobiť na škodcu likvidačne).

2.4. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na prax slovenských súdov v obdobných veciach, keď vo veci sp. zn. 4Cdo/139/2011 Najvyšším súdom Slovenskej republiky bola priznaná rodičom dieťaťa zomrelého pri dopravnej nehode suma 15.000,- eur; vo veci sp. zn. 3Cdo/228/2012 bolo priznaných pri strate manželky a syna, teda dvoch najbližších osôb 23.000,- eur, vo veci sp. zn. 1Cdo/77/2009 bolo priznaných 6.600,- eur za úmrtie syna a brata; vo veci sp. zn. 2Cdo/194/2011 suma 8.300,- eur za smrť manžela. Z označených rozhodnutí vyplývajú závery, že každé priznanie určitej sumy musí byť odôvodnené skutkovými okolnosťami prípadu. Na druhej strane však povaha náhrady nemajetkovej ujmy vylučuje možnosť spoľahlivej kvantifikácie. V týchto prípadoch sa totiž peniazmi odškodňuje niečo, čo samo o sebe žiadnu majetkovú hodnotu nemá (osobnosť človeka), a preto je akákoľvek presnejšia kvantifikácia uplatňovaných súm nemožná. Práve preto však súd musí pristupovať k priznávaniu týchto súm obozretne a triezvo a nepriznávať excesívne sumy, ktoré síce lahodia žalobcom (a ich právnym zástupcom), ale sú zjavne nereálne vo vzťahu k priemerným majetkovým a príjmovým pomerom v Slovenskej republike (ak ide o nároky podľa slovenského práva). Priznanie súm, ktoré niekoľkokdesaťnásobne až stonásobne prevyšujú napríklad priemerný mesačný zárobok a sú preto (najmä z hľadiska priemerného pôvodcu zásahu) reálne nesplateľné, nemožno v žiadnom prípade považovať za primerané finančné zadostučinenie za akýkoľvek zásah do práv na ochranu osobnosti. Osobitne je potrebné vyvarovať sa toho, aby boli priznávané náhrady nemajetkovej ujmy v takmer „trestnej“ výške, teda vo výške, ktorá pôsobí viac ako trest pre pôvodcu zásahu než náhrada pre dotknuté osoby (bez ohľadu na skutočnosť, že túto náhradu hradí za škodcu poisťovňa z povinného zmluvného poistenia, avšak z prostriedkov tvorených z prijatého poistného z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poznámka odvolacieho súdu). Pokiaľ teda súd prvej inštancie priznal matke aleboj Ivany sumu 14.000,- eur, starej matke sumu 5.000,- eur a bratovi 7.000,- eur, postupoval v súlade s vyššie uvedenými kritériami, t. j. v súlade so zásadou proportionalita, spravodlivosti a primeraného finančného zadostučinenia, ako aj v súlade so súdnou praxou. Podľa názoru odvolacieho súdu prisúdená čiastka u všetkých žalobcov plní svoju satisfakčnú funkciu, čo je účelom tohto odškodnenia. Zohľadňuje nielen osobu škodcu, keď išlo o zjavne neskúsenú vodičku (G. H. nar. XX.X.XXXX), ktorá následkom dopravnej nehody vo veku 18 rokov zomrela rovnako ako jej spolujazdkyňa Z. (príčinou smrti oboch bolo pomliaždenie mozgu s vnútrolebečným krvácaním), vek aleboj poškodenej (16 rokov), stupeň príbuzenstva pozostalých žalobcov (matka - dcéra, stará matka - vnučka, brat - sestra), a rovnako skutočnosť, že títo neboli na nebohú odkázaní osobnou starostlivosťou, ani po finančnej stránke.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP a zohľadniac neúspech oboch sporových strán v odvolacom konaní vyslovil, že žiadna z nich nemá na náhradu trov konania právo.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.1. Dovolateľka odvolaciemu súdu vytýkala, že nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vádu zmatečnosti (§ 420 písm. f/ CSP) videla v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvoinstančného, ktoré označila za minimalistické, zjavne v rozpore s ustanoveniami § 220 ods. 3 CSP. Súdy oboch inštancií vychádzajú len z teoretického akcentovania pasívnej vecnej legitímácie ako takej, keď akúkoľvek súvisiacu právnu argumentáciu z jej strany ignorujú a skrývajú pod všeobecné konštatovanie o danosti pasívnej vecnej legitímácie, bez ďalšieho.

3.2. Dovolateľka uplatnila i ďalší dovolací dôvod, a to podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a síce, že súdy sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentovanej rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/126/2011 a rozsudkom sp. zn. 1MCdo/8/2007, so zdôraznením, že nárok z titulu zásahu do osobnostného práva existuje výlučne len jeden a to voči vinníkovi, ako priamemu pôvodcovi zásahu, ktorý sa dopustil porušenia § 11 Občianskeho zákonníka. Žalobcom tak vznikol nárok výlučne voči vinníkovi a pokiaľ pripúšťame, že nárok aj spadá pod rozsah krytia podľa zákona č. 381/2001 Z. z., potom by mal vinník ako poistený v zmysle § 4 ods. 2 tohto zákona právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky. Načrtnuté by však platilo v prípade, pokiaľ by nárok ako taký existoval, čo však vzhľadom na konkrétny skutkový stav - vinník zomrel pri dopravnej nehode, ktorú zaviniel, neplatí. Povinnosť poskytnúť zadosťučinenie podľa § 13 Občianskeho zákonníka je osobne spätá s osobou, ktorá sa dopustila neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, takže má osobný charakter a preto zaniká smrťou takejto osoby. Dovolateľka v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/3169/2007, 30Cdo/1051/2005, 21Cdo/5015/2008 a Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 1Co/338/1994. V tejto súvislosti dovolateľka namietala i to, že na rozdiel od požiadavky na dôkladné odôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa uvedenej argumentácii nižšie súdy venovali tak, že sa obmedzili na prosté konštatovanie, že nakoľko v čase smrti vinníka poistenie zodpovednosti za škodu existovalo (nesporné, keďže predmetom poistenia je konkrétne motorové vozidlo, nie vinník), je samotné úmrtie vinníka bez relevancie k povinnosti žalovaného plniť, bez ďalších úvah a právnych záverov vo vzťahu k osobnostnému charakteru nároku, jeho nepodliehaniu dedeniu, inému prevodu, či prechodu na inú osobu atď., čím vo výsledku nesprávne právne vec posúdili.

3.3. Z uvedených dôvodov dovolací súd žiadala, aby tak rozhodnutie odvolacieho ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu zamietne.

4. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu zdôraznili, že tvrdenia žalovanej z dovolania neobstoja, lebo súd v rozpore s obsahom napadnutých rozsudkov, tiež v rozpore s vykonaným dokazovaním, ale aj v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej

správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie žalovanej podľa § 420 písm. f/ CSP

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľka namietala, že odôvodnenia rozsudkov nižších súdov, ktoré označila za minimalistické, zjavne v rozpore s ustanoveniami § 220 ods. 3 CSP, vychádzajú len z teoretického akcentovania pasívnej vecnej legítimácie ako takej, keď akúkoľvek súvisiacu právnu argumentáciu, ktorú predostrela ignorujú a skrývajú pod všeobecné konštatovanie o danosti pasívnej vecnej legítimácie, bez ďalšieho.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľky tvrdiacej, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietala dovolateľka. Mal pri tom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami [viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03].

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Pritom nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v procesnom postupe súdu, zakladá bez ďalšieho prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Z tohto ustanovenia zreteľne vyplýva, že zákon priznáva relevanciu iba tým procesným pochybeniam súdu, intenzita ktorých opodstatňuje záver, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu bolo účastníkovi konania znemožnené uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv „v takej miere“, že došlo (až) k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017). Dovolací súd pripomína, že aj podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu (R 24/2017) nesprávne právne posúdenie, na ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok, nezakladá procesnú vadu konania v

zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3Cdo/173/2017, 7Cdo/150/2017, 8Cdo/49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

14. Najvyšší súd k žalovanou nastolenej námietke zmätočnosti predovšetkým uvádza, že žalovaná ňou cez namietanie nepreskúmateľnosti rozhodnutia (inak len vo všeobecnej rovine) argumentuje v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením pasívnej vecnej legitímácie v spore, čomu svedčí aj následný ňou uplatnený dôvod dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (bod 3.2.). Pritom - ako je uvedené už vyššie - nesprávne právne posúdenie nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V tomto ohľade žalovaná pri namietaní nesprávneho právneho posúdenia (bod 3.2.) poukazuje tiež na to, že na rozdiel od požiadavky na dôkladné odôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa ňou uvedenej argumentácii nesprávneho právneho posúdenia uplatniteľnosti nároku voči nej nižšie súdy venovali tak, že sa obmedzili na prosté konštatovanie, že nakoľko v čase smrti vinníka poistenie zodpovednosti za škodu existovalo (nesporné, keďže predmetom poistenia je konkrétne motorové vozidlo, nie vinník), je samotné úmrtie vinníka bez relevancie k jej povinnosti plniť, bez ďalších úvah a právnych záverov vo vzťahu k osobnostnému charakteru nároku, jeho nepoliehaniu dedeniu, inému prevodu, či prechodu na žalovaného atď., čím vo výsledku nesprávne vec právne posúdili.

15. Najvyšší súd byť si vedomý stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07) konštatuje, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, rovnako ako súdu prvej inštancie, s ktorým vytvára jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľky, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie obsahuje primerané vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Z odôvodnenia rozhodnutí nižších súdov je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovanej, medzi ktorými bola i námietka nesprávneho právneho posúdenia pasívnej vecnej legitímácie žalovanej po všetkých žalovanou namietaných stránkach. Za zmätočnosťnú vadu v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

16. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu jej dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Dovolanie žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

17. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

19. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

20. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

21. Žalovaná v dovolaní uviedla, že prípustnosť dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

22. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a jej riešenie predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

23. Žalovaná v dovolaní uviedla, že v danom prípade nebolo možné priznať žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy, pretože žalobcom mohol vzniknúť nárok výlučne voči vinníkovi a pokiaľ i pripustíme, že nárok spadá pod rozsah krytia podľa zákona č. 381/2001 Z. z., potom by mal vinník ako poistený v zmysle § 4 ods. 2 tohto zákona právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky. Načrtnuté by však platilo v prípade, pokiaľ by nárok ako taký existoval, čo však vzhľadom na konkrétny skutkový stav - vinník zomrel pri dopravnej nehode, ktorú zaviniel, neplatí. Povinnosť poskytnúť zadosťučinenie podľa § 13 Občianskeho zákonníka je osobne spätá s osobou, ktorá sa dopustila neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, takže má osobný charakter a preto zaniká smrťou takejto osoby.

24. Žalovaná svojou dovolacou argumentáciou, ktorá sa týka namietania zániku žalobcami uplatneného nároku z neoprávneného zásahu do osobnostných práv, pri pripustení, že by i spadal pod rozsah krytia podľa zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý nárok existuje výlučne voči vinníkovi ako poistenému v zmysle § 4 ods. 2 tohto zákona (t. j. voči vinníkovi ako priamemu pôvodcovi zásahu, ktorý sa dopustil porušenia § 11 Občianskeho zákonníka), smrťou vinníka, namieta odklon odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) od právnych záverov, na ktorých spočívajú rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/126/2011

a sp. zn. 1MCdo/8/2007.

25. Dovolací súd pritom poukazuje na skutkovú a právnu odlišnosť vecí (prípadoch), ku ktorým sa vzťahovali tieto rozhodnutia najvyššieho súdu, čo napokon vyplýva zo samotnej citácie z týchto rozhodnutí v dovolaní. Z rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/126/2011 dovolateľka cituje, že pokiaľ subjekt, ktorý do osobnostných práv fyzickej osoby zasiahol, zomrel, nemožno túto povinnosť uložiť, lebo smrťou zasahujúceho subjektu uvedená povinnosť zaniká a neprechádza na iného a z rozhodnutia sp. zn. 1MCdo/8/2007 a contrario ten záver, že predmetom postúpenia bola konkrétna (identifikovateľná) jestvujúca pohľadávka (nárok) na náhradu majetkovej škody proti štátu podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nie nárok na náhradu osobnej - nemajetkovej ujmy, kde nie je naturálna reštitúcia možná a peňažné plnenie predstavuje určitú materiálnu satisfakciu vo vzťahu k takejto ujme. Vzhľadom na povahu uplatneného nároku tu o osobnostnom práve poškodeného (práve neoddeliteľne spojenom s osobnosťou fyzickej osoby) vôbec hovoriť nemožno. Uplatnené právo (nárok) má povahu práva, u ktorého je možný prechod ako aj prevod (cesia).

26. V danom prípade žalobcovia uplatňujú nárok na odškodnenie z iných, širších hľadísk ako aj na inom skutkovom a právnom základe. V danom prípade treba mať na mysli, že povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za ujmu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upravené zákonom č. 381/2001 Z. z. pokrýva čo najširší okruh ujmy, ktoré vzniknú v súvislosti s dopravnými nehodami, ktorého zmyslom je poskytnúť poškodenému možnosť dosiahnuť náhradu za utrpenú škodu či nemajetkovú ujmu, a tiež aby aj prevádzkovateľ vozidla mohol využiť prospech z odplatného poistenia zodpovednosti za ujmu vyvolanú relatívne nebezpečnou činnosťou, ktorou je prevádzka cestného motorového vozidla. Poistovateľ subjekt, ktorý je zo zákona povinný za zodpovednú osobu plniť poškodenému vtedy, ak sú splnené zákonom stanovené podmienky. Poistným plnením sú hradené iba tie ujmy, za ktoré zodpovedá vodič alebo prevádzkovateľ vozidla. Medzi právom poškodeného na náhradu vzniknutej ujmy voči škodcovi (tu náhrady škody na zdraví v širšom kontexte, t. j. vrátane náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode) a špecifickým právom poškodeného na výplatu plnenia za poisteného škodcu (§ 15 zákona č. 381/2001 Z. z.) je totiž potrebné dôsledne rozlišovať. Plnenie poistovateľa poskytnuté poškodenému nie je plnením z titulu jeho zodpovednosti za škodu, lebo osobou zodpovednou za škodu spôsobenú poškodenému je poistený; toto plnenie má charakter poistného plnenia. Poistovateľ hradí poškodenému nároky vtedy, ak mu vznikol nárok na náhradu ujmy proti škodcovi (vodičovi alebo prevádzkovateľovi vozidla) a uplatnil ich a preukázal voči poistiteľovi. Ide o výraz dôsledného uplatnenia § 11 ods. 7 v spojení s § 15 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého je poistiteľ povinný bez ďalšieho uhradiť poškodenému všetky ujmy, ak nie je zákonom stanovené inak.

27. O žalovanou tvrdený odklon v danom prípade ísť nemôže, keďže dovolateľkou označené rozhodnutia napadnuté rozhodnuté rozhodnutia v dovolaní nastolenú otázku neriešia.

28. Odklon právnych záverov nižších súdov od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu žalovaná odôvodňuje i poukázaním (aj) na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a Vrchného súdu v Prahe, ktoré okrem toho, že ich nie je možné považovať za ustálenú prax dovolacieho súdu, sa na prejednávajúcu vec zhodne ako dovolateľkou označené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nevzťahujú.

29. Vzhľadom k tomu dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemožno uskutočniť meritorný dovolací prieskum, nezistiac odklon napadnutého odvolacieho rozhodnutia od ustálenej praxe dovolacieho súdu.

30. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

31. Najvyšší soud odmítl dovolání žalované podle § 447 písm. f/ CSP.

32. Nejvyšší soud rozhodnutí o nároku žalobců na náhradu trov konání o dovolání neodůvodňuje (§ 451 ods. 3 věta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutí přijal senát nejvyššího soudu poměrem hlasů 3 : 0.

Poučení:

Proti tomuto uznesení není přípustný opravný prostředek.